

Seminari: Infants capaços, mestres que acompanyen.

Tutores de 0-1 any:
 Maria Antònia Perelló
 Maria Cristina Pol
 Malén Ripoll
 EEI TONIÀINA. INCA

ENGUANY ha estat un any de canvis i d'innovacions. Primer vàrem canviar d'espai: vàrem estrenar la nova escola. Algunes coses no ens agradaren molt, la trobàvem molt grossa i freda. Però, a poc a poc, ens hem anat acostumant i de cada vegada la fem un poc més acollidora.

Després vàrem començar a fer el seminari Infants capaços, mestres que acompanyen. Aquest va ésser molt interessant i ens va obrir els ulls cap a nous aspectes d'entendre i tenir en compte el concepte d'infant. A més, ens va encaminar cap a un repte nou: deixar que els infants siguin els protagonistes del seu desenvolupament. Ara ens ha canviat el nostre concepte d'infant i ens hem convençut que veritablement l'infant és una persona capaç de desenvolupar-se ella sola, només cal que l'adult l'acompanyi.

Així, no hem de fer activitats ni ensenyar-li lliçons ni conceptes per afavorir el seu desenvolupament. Ben al contrari: hem de demostrar-li la confiança que diposem en ell, hem de cobrir les seves necessitats, hem de respondre a les seves demandes, hem de donar-li AFECTE, hem d'OBSERVAR-LO, hem d'ESCOLTAR-LO, hem de RESPECTAR-LO, hem de crear un clima acollidor

que li doni la calma i la seguretat que ell necessita per sentir-se bé i per poder: EXPLORAR, MANIPULAR, CREAR, MOURE'S, ADQUIRIR NOVES CONQUESTES DE MOVIMENT I DESPLAÇAMENT, DESCOBRIR,... En definitiva, desenvolupar tots els aspectes de la seva personalitat: física, intel·lectual, social, artística,...

Si l'infant es desenvolupa partint de la seva maduració i amb autonomia i iniciativa (tenint la nostra ajuda quan ens la demani) serà un infant més hàbil, més segur i tindrà més confiança amb les seves accions.

Tot aquest nou concepte d'infant ha fet que enguany deixessin les unitats didàctiques tan llunyanes per a ells i males d'entendre, i ens endinséssim en el món de les propostes. Com ja sabeu, es fan emprant materials no estructurats com: batadors d'ou, pots de llauna, pots de vidre, pedres, copinyes, pinyes, garroves, anelles de fusta, cadenes,... i deixant que l'infant explori aquest material i desenvolupi la seva creativitat i imaginació sense dirigir-lo.

Cal recalcar que també hem canviat la nostra manera de relacionar-nos amb l'infant: tenint-lo més en compte (fent-ho de manera més conscient), deixant-lo actuar per créixer (donant-li seguretat: amb una mirada, amb un gest, observant-lo,...), tractant-lo amb gestos suaus i agradables mentre li contem tot allò que li anem fent, anticipant-li allò que farem a continuació perquè no se sorprengui, donant-li temps per actuar i adequant l'espai a cada moment,...

Tots aquests canvis han afavorit molt positivament la relació infant-educadora, educadora-infant i infant-infant. A més, els infants gaudeixen i desenvolupen més capacitats i nosaltres gaudim observar-los i ens adonem que els coneixem molt més i que connectem millor amb ells.

Com a conclusió del nostre nivell 0-1 any, ens agradaria recalcar la importància que té el fet que els infants aconseguixin els moviments i les postures ells sols.

Així mai no hem de posar un infant assegut o dret. Si ell sol s'hi vol posar, ja ho aconseguirà amb el seu esforç i el seu desenvolupament.

Si nosaltres li forcem postures: seure, caminar, ... l'infant se saltarà fases del seu desenvolupament (estar de panxa, gatejar, rastrejar,...) i les seves postures i els seus moviments seran més insegurs, menys àgils i tendran menys equilibri (ex: un infant que nosaltres li hem

cremat etapes, quan es cansa d'estar dret agafat al bressol no se sap asseure i plora perquè se sent insegur i vol que l'asseguem).

Esperem que aquest article ens ajudi a aconseguir els nostres objectius: compartir la nostra tasca educativa i les nostres noves experiències amb els pares dels nostres infants, i que ens uneixin i s'apropin en la nostra responsabilitat compartida (pares i educadores).

PROPOSTES 1-2 ANYS

Tutores de 1-2 anys:
 Maria Antònia Coll
 Margarita Rico
 Dolores Márquez
 Apol·lònia Llompart
 EEI TONIAINA. INCA

enguany la nostra manera de fer feina ens ha servit per adonar-nos que els infants poden aprendre moltes coses sense que ningú els les ensenyi. Fins ara treballàvem a partir d'U.D., dirigíem, dirigíem, per tal que aprenguessin allò que nosaltres crèiem important i aquest era el punt que ens duia a marcar objectius i continguts.

Ara, amb la nova metodologia que hem posat en pràctica, ens adonam que cobrim tots els objectius del currículum de l'educació infantil i tot a partir de material no estructurat i sobretot del JOC que és la seva principal eina d'aprenentatge.

A partir d'aquestes propostes (que han estat moltes i variades) cada educadora ha pogut conèixer de manera real i un per un, els infants de l'aula: els seus interessos, els seus aprenentatges, les seves limitacions i els seus avanços.

A part d'això ens hem pogut adonar de les capacitats que presenten els nostres infants i del que ha suposat donar-los aquest temps, cada dia, a partir de les propostes, respectant el seu ritme, les seves preferències i la seva manera d'emprar el material: de manera espontània, creativa, sense donar suggerències de com les han d'emprar; això els ha duit a descobrir com solucionar les situacions més difícils, conflictives, a partir dels seus propis recursos.

Amb les nostres observacions diàries hem seguit els progressos dels infants a través de les propostes:

- Al principi observaven i manipulaven el material.
- Pensaven i provaven què podien fer amb el material.
- Cada vegada cercaven més opcions per fer combinacions amb ell.
- La seva sorpresa era que el material era més extens i novedós (farina, gelatina, aigua, pasta, ...)
- Entre ells interaccionaven positivament, apropant-se als companys, fent imitació, per oferir-los o demanar-los ajuda, per compartir el seu joc. En aquests moments en permetre que l'infant actuï per pròpia iniciativa i gaudeixi de la proposta, fa que no es creïn conflictes.

PERQUÈ TENIU EN COMPTE:

Pot semblar molt fàcil agafar un objecte petit, prim, viscosos..., però els infants han de posar en marxa tot un seguit d'habilitats motrius i oculo-manuals: fer la pinça i amb la força que toca, per aixecar-se amb ella a la mà (que ja és una ajuda menys que tenen per aixecar-se) i a la vegada mantenir l'equilibri sense que les caigui (tot un repte i tot un èxit).

Les propostes més innovadores han estat per exemple la farina, la gelatina, la pasta... Aquestes propostes no només els han servit per embrutar-se o manipular sinó que a rel d'aquest material han pogut experimentar i descobrir moltes coses noves.

Per exemple:

la farina servia per pintar, deixant anar les seves mans i dits pel terra ple de farina, observaven que es formaven ratlles i formes variades.

Amb la gelatina i la pasta han pogut descobrir textures diferents, han descobert que és difícil agafar i els ha servit per demostrar els seus gustos i preferències i si no els agradava cercaven altres formes d'experimentar que ningú no s'esperava

A moltes propostes la reacció que els infants tengueren no sempre era la que nosaltres, com educadores, havíem pensat que seria. Per exemple: podem treure els CDs i les canyes amb l'expectativa que el CD passarà a través de la canya, però no ens esperam mai que la seva reacció fos totalment diferent i poguessin experimentar fent correr el CD pel vidre observant la seva trajectòria. O podem donar pots amb l'expectativa que ficassin o traguessin objectes, però la seva curiositat les du a posar el espots cap per avall (mesurant a la vegada si són grans o petits) posant altres pots damunt i observant com desapareixen. En conclusió, al final som nosaltres les sorpreses de les seves reaccions i descobrir fins a on arriben les seves possibilitats, iniciatives, creativitat.

No ens estranya gens sentir el següent comentari:

“Amb totes les juguetes que té a casa i només vol jugar amb les olles amb una botella, amb les claus...”

PER QUÈ?

Doncs perquè les juguetes no satisfan la curiositat de l'infant: explorar, descobrir, comprovar... *Les juguetes* no l'acosten a la realitat variada de formes, textures, pes, volum, mides, olors,... de les possibilitats infinites d'ús que els aporten els objectes de la vida quotidiana.

La ja descolorida frase de l'entrada resumeix la filosofia de les propostes abans esmentades.

“Si m'ho expliques, me n'oblido,

Si m'ho ensenyas i ho veig, tenc por de no recordar-ho,

Si ho faig, ho aprenc”